

Fra Himalaya – billede af Nicholas Roerich

Jordens oplyste sjæle

Af Søren Hauge

*"Ligesom den, der ønsker at blive udøvende musiker,
må lytte til musikkens mesterværker
og fordybe sig i melodierne fra musikkens mestre,
sådan må også vi, menneskehedens børn,
opløfte vore øjne og hjerter i gentagen fordybelse af bjergene,
hvor menneskeracens fuldkomne bor.
Hvad vi er, det har de været. Hvad de er, det skal vi blive."*

Annie Besant
(The Masters, p. 2)

Med mellemrum vidner historien om fremkomsten af mennesker, der har udvist en usædvanlig grad af indsigt, medfølelse eller inspirativ kraft, og som gennem deres gerninger og væsen har været levende eksempler til efterfølgelse. Dette har fundet sted på forskellige områder og niveauer. Indenfor det kulturelle felt har store digtere, kunstnere eller filosoffer inspireret og opløftet gennem deres geniale værker og tanker. Indenfor videnskaben har en Kopernikus, en Newton og en Einstein åbnet for helt nye erkendelsesområder. Og på det sociale, religiøse og politiske område har skikkelser som Florence Nightingale, Albert Schweitzer og Martin Luther King været med til at forbedre verden til det bedre. Mother Teresa, Dalai Lama, Pater Pio og Krishnamurti er andre eksempler fra vores samtid, som viser os dybere åndelige kvaliteter og sjælden menneskelig karat.

Lysende forbilleder

Alle disse pionérer er med til at vise os, at verden rummer lys, kærlighed og kraft, og at det menneske, som stiller sig i livets tjeneste, kan blive en kanal for noget større. Fra tid til anden har verden endog været vidne til endnu større tjenere, der stråler som lysende fakler i historiens løb, idet de formidler visdommens lys og kærlighedens helende kraft til den søgende menneskehed. Grækenlands Sokrates, Italiens Frans af Assisi, Nordamerikas Deganawida og Indiens Patanjali er, sammen med verdens mange profeter og guruer, sådanne eksempler. Med endnu sjældnere mellemrum har veritable sole kastet deres lys ind over den menneskelige horisont. Til disse store

lysbringere og frelserskikkelser hører Zarathustra, Hermes, Buddha og Kristus. Men rækken er lang og omfatter også avatarer og oplyste adepter som Ramanuja, Lao Tse, Muhammad og Krishna, såvel som skikkelser, der i dag betragtes som nærmest mytiske sagnfigurer: Quetzalcoatl, Oannes, Balder, Horus, Herakles, Orfeus og mange flere. Disse budbringere er i høj grad selv budskabet, og deres liv og virke vidner om en højere bevidstheds modning og fuldbyrdelse, som ligger hinsides den almindelige menneskelige udvikling. Selvom disse skikkelser har levet iblandt os, har de været budbringere om en åndelig virkelighed, der ikke normalt erfares i den almindelige menneskelige tilværelse.

Mesteren Kuthumi og Morya, der stod bag den teosofiske bevægelses fødsel

Mestrenes realitet

Vidnesbyrd som disse illustrerer for os, at den menneskelige natur udvikles hen imod fuldkommengørelse gennem indvielse i livets åndelige realiteter. Den menneskelige evolution fører ind i et højere naturrige, der ikke nødvendigvis indebærer fysisk manifestation. Det er de oplyste sjæles rige, mestrenes levende realitet. Men i hvilken sammenhæng indgår disse væsener? Hvorledes er deres væren og virke, hvad er deres forhold til os, og på hvilken måde indgår de i klodens åndelige helhed? Viden om disse forhold har henligget i tåger og er først for nylig blevet sat i skarper lys. Det er især i kraft af Blavatskys modige pionérintsats at, vi kan træde ud af tussmørkezonen og ind i forståelsens lysere regioner. For med Den Hemmelige Lære og H. P. B.s andre pionérskrifter, er der blevet åbnet en mægtig portal til områder, der tidligere var lukket land for almenheden. Både i sine bøger og i den mere fortrolige undervisning, blotlagde hun informationer, som senere er blevet uddybet og fremlagt, så vi i dag har større forståelse for, hvordan Jordens indre styrelse fungerer.

Selv fortrød Blavatsky i sine sidste år at hun havde været så åbenmundet, for hun fornemmede at denne viden ville blive misbrugt og fordrejet i tiden fremover. Der er ingen tvivl om at hun i en vis forstand fik ret, for idag beskrives mestre, ærkeengle og messiaser ikke sjældent i et næsten halvkvædet og sukkersødt eller fanatisk sprog, der giver mindelser om tegneseriefigurer og uvirkelige rumeventyr. Ikke desto mindre er vi, gennem de uddybede vidnesbyrd fra den esoteriske lære i vor tid, blevet beriget med dyrebar viden, som kan øge vor forståelse og hjælpe os med at forny pagten til klodens indre ansvarlige. Anvendt på rette måde er en viden om jordens åndelige styrelse et særdeles vigtigt redskab i spirituelt arbejde. Det giver et længe ønsket udsyn, som bringer både håb og glæde.

Buddhisterne taler om tusitahimlen, hvor boddhisattvaerne opholder sig, når de ikke fremtræder i jordisk form. Hinduerne henviser til de spirituelle lokaer, hvorfra avatarerne kommer. Og kristendommen viser os, at der findes en profeternes himmel, hvori en Elias og Moses opholder sig, og hvorfra de åbenbarer sig for Kristus på forklarelsens bjerg. Fra disse åndelige tilstande manifesterer lysbringerne sig og træder med mellemrum ud i verden, hvor de hjælper med at opløfte og højne menneskeheden bevidsthed. Oplyste mestre er en realitet, og deres tjeneste for Jordens væsener åbner for helt nye perspektiver, ikke mindst hvad angår muligheden for samarbejde og skabelsen af en verden baseret på åndelige værdier.

Det hierarkiske princip

Ordet "hierarki" betyder egentlig "hellige herskere". Skal vi derfor danne os et sandfærdigt billede af dette ords oprindelige betydning, kan vi for vort indre blik se Jakobsstigen, der rækker fra den højeste himmel til vor fysiske verden. På alle trin af denne kosmiske spiral virker lysende væsener, der bringer kraften fra oven nedefter. Disse hellige lysvæsener hersker over udvalgte områder i kosmos og danner én ubrudt kæde, selve livets strøm fra det højeste til det laveste.

I menneskets verden er hierarkitanken imidlertid blevet perverteret. Vi har i grådighedens navn oprettet magthierarkier, der fungerer efter devisen: "De mere kloge styrer de mindre kloge" eller simpelthen: "de stærke undertrykker de svage". Der er derfor noget at sige til at mange instinktivt vender sig mod tanken om et hierarki eller en magtpyramide. Vi glemmer blot to ting:

For det første vil et hierarki altid fungere perfekt, hvis det ledes af væsener med visdom og indsigt. Da vil vore bekymringer være uden grund, for alt vil blive styret til alles bedste. *For det andet* benytter vi i forvejen arbejdsfordelinger, der er hierarkiske. Uden disse fordelingsystemer ville samfundet øjeblikkeligt kollapse og ingen ville nogensinde opnå noget. Alt ville drukne i kaos, krig og destruktion. Det ville være det totale sammenbrud. Vi ved jo udmærket godt, at visse mennesker må udvælges til at varetage særlige funktioner og at verden kun fungerer, hvis vi hver især indtager forskellige positioner i den samlede mosaik. De fleste foreninger består af et lille forretningsudvalg, en lidt større bestyrelse og en stor generalforsamling, ligesom et parlament eller en folkevalgt forsamling er trinvist opbygget med forskel på ministre, regering og folketing. En virksomhed eller et arbejdsfællesskab følger også visse grundregler, hvor der skelnes mellem strategi (tilrettelæggelse), fordelingsnøgler (trinvisse processer) og færdiggørelse (udførelse). Her møder vi med andre ord den universelle realitet, at alt ledes i "pyramidale og sekventielle mønstre", kort sagt efter hierarkiske principper.

Bevidsthedshierarkier

I Den Hemmelige Lære (bind 1. p.304) siger Blavatsky: "*Hele kosmos ledes, kontrolleres og besjæles af næsten endeløse rækker af hierarkier af sansende væsener, der hver har en mission at udføre, og som - enten vi kalder dem Dhyan Chohaner eller engle - er "budbringere" udelukkende i den forstand, at de er redskaber for karmiske og kosmiske love. De varierer i det uendelige med hensyn til deres respektive grader af bevidsthed og intelligens.*" Alt i universet ledes hierarkisk i en kæde af indbyrdes afhængighed, som strækker sig fra det største til det mindste. Naturens indre og ydre sider kunne ikke fungere uden hierarkisk organisering. Det hierarkiske princip er simpelthen en universel kode, der gælder på alle plan og niveauer.

Vi kan derfor konkludere at et hierarki er et livsgode, når det ledes efter sande principper, dvs. at højerestående væsener omslutter og leder laverestående, der igen leder endnu mere underordnede væsener. Alle gør det med den fælles intention, at det udelukkende tjener helhedens bedste. Vi får først skabt den grusomme forvrængning, når det er grådigheden og egoismen, der er i højsædet. Her står vi naturligvis med det store problem, for hvordan baner vi vejen for at de mere viise kan vejlede de mindre vise? Det kan kun ske gennem en udvikling af bevidstheden, og det sker som bekendt ved at man begynder med sig selv.

På vores planet er menneskeriget ikke det højeste naturrige. Kun på det fysiske plan er vi mennesker øjensynligt "klodens forvaltere". Det femte naturrige, som undertiden kaldes Gudsriget eller sjælenes rige, udgøres af de sjæle, som har gennemgået menneskeevolutionen, og som derfor har lært at mestre livet i den fysiske, emotionelle og mentale virkelighed. Når vi ikke umiddelbart kan få øje på dette rige, skyldes det den simple kendsgerning, at de væsener, som udgør det, ikke længere *behøver* at fremtræde i fysisk form. Når nogle af dem alligevel vælger at gøre det, er det fordi de på denne måde kan inspirere og vejlede menneskeheden og vise vej til udviklingens næste opåelser. Vi ser derfor en Buddha, en Shankara eller en Kristus træde frem og påvirke millioner af menneskers bevidsthed. Og i mindre skala vil en højtindviet, som nærmer sig mesterskabet, kunne udføre en tilsvarende opgave på et mere begrænset område. Vi får da en Platon, en Frans af Assisi eller en Mother Teresa, som får afgørende indflydelse på store menneskeskarer. De forskellige grader af oplyste eller indviede sjæle udfører på hver deres niveau et tjenestearbejde for menneskeheden, alt efter deres bevidsthedsstade og opnåede evner.

Hvad er en mester?

En mester har gennemgået menneskeevolutionens stadier og har opnået fuldkommengørelse, så vidt menneskets forståelse rækker. Al fuldkommengørelse skal naturligvis ses i det rette perspektiv. Vi kan sige, at menneskeriget når sin grænse, når menneskesjælen og de åndelige kvaliteter i fuldt omfang kan afspejles i den inkarnerede personlighed. Personligheden bliver da et redskab for kærlighed, visdom, kreativitet og dynamisk kraft. En mester er et væsen, som lever i uselvsk tjeneste for klodens udvikling, og som ikke længere søger sit eget. En mester er kort sagt et væsen, der mestrer livet i tankernes, følelsernes og kroppens verden.

Nogle gange kaldes sådanne mestre for Adepter eller Mahatmaer. Man kan også kalde dem for fuldt oplyste eller for realiserede. Vi må nu foretage en mere detaljeret beskrivelse af mestrene og deres forhold til det åndelige hierarki eller det store hvide broderskab. Visse af mestrene har en ganske særlig opgave, nemlig at være ledere for et af undervisningscentrene i det store hvide broderskab. Derudover er der visse andre mestre med højere indvielser. Disse udgør tilsammen med de øvrige mestre den centrale del af broderskabet, og har under sig en voksende skare af indviede, som danner

broderskabets yderkreds eller periferi. Vi må nu forsøge at forstå lidt mere af mestrenes væsen, så vi dermed også kan forstå samarbejdets vilkår i relation til menneskeheden.

Mestrene er den logiske konsekvens af evolutionen.

De viser den fortsatte, ubrudte linie af bevidsthedsudvidelse, som rækker ud over menneskeriget grænser. De er ikke undtagelser eller særtilfælde i evolutionen, men blot de endnu forholdsvis sjældne eksempler på dem, der er gået forud og således er vores "ældre brødre". Indvielsesvejen med dens fem indvielser udgør forbindelsen mellem dem og os, og vi vil, i tidens løb, nå frem til deres stadi, lige så sikkert som alle andre evolutionære forløb fører over i højere bevidsthedsniveauer.

Platon – en af de indviede som talte ud fra viden, og ikke blot overleveret tro

Mestrene er væsener af skabende kærlighedsbevidsthed.

De behøver ikke længere at være i denne verden af karmisk nødvendighed. Deres eventuelle fysiske tilstedeværelse er et resultat af frivilligt offer til tjeneste for alle levende væsener. Intet binder dem længere til noget jordisk. De er fuldstændig frigjorte fra alle bindinger og hviler uophørligt i den højere bevidstheds væren. Denne hvilende væren er ikke en stilstand, men derimod et dynamisk fokus for skabende intelligens, motiveret af betingelsesløs kærlighed. Mestrene er ikke passive i deres lyksalighed, men alene optaget af at hjælpe med at løfte menneskeheden op mod de åndelige højder. Deres væren er aktiv, intelligent medfølelse, dynamisk, medfølelsefuld intelligens. De mestrer livet i formens verdener, og er konstant i direkte kontakt med "den monadiske stjerne" (den åndelige gnist), som de dybest set *er*.

Mestrene er menneskehedens beskyttere.

De danner i næsten bogstavelig forstand en beskyttende mur, der værner os mod for kraftige indflydelser eller voldsomme karmiske strømninger. I kraft af deres dybe visdom og uophørlige omsorg, tager de del i og afhjælper menneskehedens kollektive karma, som er en del af Jordens karma. Herved skærmer de os og lader os "vokse" som åndelige planter i et forholdsvist stabilt "drivhus". De afbøder interplanetarisk indstråling og medvirker til på alle måder at fremme de bedst tænkelige og mest gunstige forhold for alle mennesker, og for alle andre væsener på Jorden. De er billedligt talt menneskehedens gartnere, der med stor omhu og akuratesse plejer havens vækster.

De er desuden lysets budbringere og inspirerer overalt, hvor der er åbenhed og mulighed for det. Men de går aldrig på kompromis med menneskets frie vilje og forholder sig oftest afventende overfor vores signaler og parathed. Mestre giver ikke ordrer. De dikterer ikke menneskelig handling, ligesom de ikke fordrer at mennesker skal følge dem, fordi de har autoritet. De er vore ældre søskende, og behandler os helt regulært som de vordende mestre, vi alle er.

Inkarnerede mestre er også mennesker.

Vi glemmer måske ofte at der så afgjort er en menneskelig faktor inde i billedet, når en mester er fysisk manifesteret. Naturligvis "mestrer" de livet på alle plan, men deres opnåede bevidsthed er meget fjern fra det fysiske plan. Derfor er det ikke i en fysisk krop de virker optimalt. Legemet vil altid være en begrænsende faktor, selvom det vil være umådelig sensitivt, robust og modstandsdygtigt sammenlignet med vore kroppe. Vi må ikke glemme at mestrene selv befinder sig i en højere læreproces, og at de også tilvænner sig de nye omstændigheder. De kan til enhver tid frembringe et midlertidigt manifestationslegeme, et "Mayavi Rupa", hvis det fordres. Det sker ved at projicere energi og få stoffet til at fortætte sig, så der midlertidigt opstår en fysisk fremtoning. Men mestrene er altid underlagt den fysiske verdens love.

Der findes mange slags mestre.

Det er langt fra alle mestre, der er involverede i vores udvikling, eller som har rettet deres opmærksomhed mod de ydre verdener. Visse mestre arbejder på planeten, men kun på plan hinsides sjælens verden. Det er ikke alle mestre, der udgør selve det store hvide broderskab, og der er mestre, som er optaget af udviklingsforløb og evolutioner vi slet ikke kender til. Faktisk er der kun informationer om ganske få mestre og blandt flere af disse er informationerne yderst sparsomme. Kernegruppen i broderskabet udgøres - ifølge de esoteriske kilder - af treogtres mestre (9 x 7), fordelt således at, niogfyrre virker eksoterisk (udadtil) og fjorten esoterisk (indadtil). Det er ikke alle mestre, der er fysisk inkarnerede, men nogle af dem, der har iklædt sig fysisk form, lever efter sigende i familier. Andre lever i mindre fællesskaber, eller har påtaget sig ydre pligter i verden, men - uerkendt af verden - yder de deres mest betydningsfulde arbejde indadtil. De inkarnerede mestre lever i mange forskellige lande og områder i verden, deriblandt England, Ungarn, Centraleuropa, Grækenland, Amerika, Israel, Syrien, Egypten, Kina, Syd- og Mellemamerika, Indien og naturligvis Tibet.

Visse mestre tager disciple.

Nogle mestre tager elever i varierende grad, alt efter deres arbejdsområde og aktuelle muligheder. Discipelskab er idag et tema, som vedrører et stort antal mennesker rundt om i verden og mestrene har i det tyvende århundrede ændret på mester-discipel forholdet, for at tilpasse sig den kommende tids krav og energikvaliteter. Discipelskab er et stort og omfattende emne, som er indgående behandlet i den teosofiske litteratur og især i Alice A. Baileys forfatterskab, der for de fleste bøggers vedkommende er et resultat af telepatisk undervisning fra den tibetanske mester Djwhal Khul.

Mestrene foretrækker oftest anonymitet i vor tid.

Umiddelbart skulle man tro, at det mest indlysende for mestrene ville være at træde frem i verden, vise deres indsigt og dermed overtage ledende poster i samfundet. Alle og enhver ville jo se at der her var tale om helt usædvanlige væsener. Ville vi så ikke give plads og lade dem lede folkemasserne mod visdommens tinder, kunne man spørge? Næppe. Denne tanke er mere end usandsynlig, i hvert fald på nuværende tidspunkt. Vi lever i en tid, hvor menneskeheden skal til at træde ud af sine barnesko og stå på egne ben. Det "lykkelige" Atlantis er for længst et afsluttet kapitel i vor evolution. Denne fortidige udviklingsfase - som for de fleste er reduceret til ren myte - var en barndommens tid, hvor menneskeheden så at sige fik civilisationen foræret. Mestrene ledte store folkegrupper og udviklede, ifølge de esoteriske kilder, samfundsmæssige prototyper, som blev til inspiration og efterfølgelse. Siden da har vi med møje og besvær famlet os frem til selv at manifestere de skabende potentialer. Det har unægteligt kun været en behersket succes, men alligevel er vi i dag i en situation, hvor tankesindet og evnen til selvstændig stillingtagen er i hastig vækst. Det understreger blot nødvendigheden af at vi, ud fra vor sunde fornuft, må skabe rammerne for det nye verdenssamfund, der så småt er ved at se dagens lys. I denne fase kan mestrene ikke

have en fremtrædende rolle, forstået som autoriteter vi forventes at adlyde. Mestrene har mere end nogensinde brug for bevidste, modne, ansvarlige mennesker, som kan forberede sig til at overtage deres egne opgaver, når de med tiden rykker videre til højere og mere vidtrækkende ansvarsposter.

I hele denne proces er det ønskværdigt, at mestrene ikke konstant trækkes frem i lyset eller omtales sensationelt. De har brug for at vi forholder os naturligt til dem. De har ikke brug for, at vi forguder eller dyrker dem, hvilket desværre er en alt for udbredt holdning. I år 1900 skrev en af disse oplyste mestre, kendt under navnet Kuthumi, til teosoffen Annie Besant og kommenterede den alt for naive holdning, mange allerede på det tidspunkt havde til ham selv og de øvrige mestre eller hierarkiske medarbejdere. Han sagde blandt andet til hende:

"...Vi prøver aldrig på at underlægge os en andens vilje. På gunstige tidspunkter udsender vi opløftende indflydelser, der påvirker forskellige personer på forskellige måder... Vi begunstiger ingen... Snakken om "mestre" må stilfærdigt, men bestemt, bringes til ophør. Ret udelukkende hengivenhed og tjeneste mod Den Højeste Ånd, hvoraf enhver af os er en del. Vi arbejder navnløse og i stilhed, og den evindelige omtale af os og gentagelsen af vore navne skaber en urolig aura, der hæmmer os i vort arbejde."

En udtalelse som denne ligger umiddelbart langt fra de tendenser, der i de senere årtier har gjort sig gældende, hvor mestrene er blevet portrætteret som moderne åndelige helte, supermænd, der vil redde os alle sammen, og under stor højtidelighed overtage ledelsen af planeten, så en gylden tidsalder kan tage sin begyndelse. Vi bliver nødt til at ændre vore forventninger. Det er ikke mestrene, der skal skabe fundamentet for vandbærerens tidsalder. De forsøger at give os impulserne, men det er os, der i kraft af egen formåen må etablere grundlaget for en sikker verden.

Sankara – en af Indiens store oplyste

Mestrene vil til enhver tid bistå oprigtige mennesker i altruistiske, humane og holistiske foretagender. De vil beskytte og inspirere, rådgive og kommentere, og i det hele taget stille deres kompetence til rådighed for alle de uselviske, selvdisciplinerede mennesker, der tjener menneskeheden. De gør det allerede i så høj grad det er muligt, men det sker bedst ved at de selv er helt udenfor opmærksomhedens søgelys. Sådan vil det være, lige indtil den tid kommer, hvor de så småt kan begynde at virke udadtil igen. Forhåbentlig er dette i en ikke så fjern fremtid. Men de vil da ikke fremstå som "mestre", men som vise mennesker med stor indsigt, som det kun er helt naturligt at involvere i verdensanliggenderne.

Inkarnerede mestre kan leve meget længe.

Mestre inkarnerer altid frivilligt, og når de gør det, er det udelukkende for bedre at kunne tjene menneskeheden og klodens samlede udvikling. Visse opgaver nødvendiggør et fysisk legeme. Desuden har en mester en ganske særlig virkning på verden ved at være fysisk manifesteret. Et sådant væsens blotte tilstedeværelse på det fysiske plan sætter de fysiske-æteriske partikler i højere svingninger og har en – om end begrænset - virkning, der højner Jordens vibratoriske niveau. Denne "bivirkning" ved en fysisk tilstedeværelse er ikke uden betydning. Men til gengæld skal man ikke tro, at almindelige mennesker af den grund kan mærke en mesters fysiske tilstedeværelse.

De inkarnerede mestre færdes undertiden i storbyer og befærdede områder. Flere af dem bor måske oven i købet i byområder. Her er de nødt til at kamuflere sig og afskærme den udstråling, de hele tiden har. De er i stand til at "lukke af" på en sådan måde at ingen kunne drømme om at lægge mærke til dem. Undertiden iblandt os, og undertiden i afsidesliggende områder, færdes disse menneskehedens tjenere inkognito med det indre blik ufravigeligt rettet mod virkeliggørelsen af Guds Plan på Jorden.

I perioder kan en mester have brug for at koncentrere sig indadtil og må derfor stille det fysiske legeme i bero. Kroppen forlades, og kan i realiteten bevares i en dvalelignende tilstand, indtil der atter er brug for den. Mesteren har i så høj grad herredømme over det jordiske liv, at optagelsen af vitalitet (esoterisk kaldet "prana") kan ændre rytme, og alle de organiske processer gennemstrømmes med så megen vital fornyelse, at det samme legeme kan bruges i adskillige århundreder.

Der er altid visse store devaer eller engle, som vogter over en mesters tilholdssted. Enhver forstyrrelse eller forandring vil således blive registreret i tide. På den måde kan omhyggelig planlægning og levevis muliggøre, at en mester kan bruge det samme legeme over lange perioder. Vi ved, at fakirer og visse hatha-yogier i Indien kan begraves levende i timevis eller lukkes inde i tætte rum i månedsvis, uden at dø af det. De ved, hvordan pranastrømmen og åndedrættet skal reguleres, så organismen kan holdes vital. Egentlig kan de også leve i lange perioder uden at spise fysisk føde, fordi pranaoptagelsen giver det nødvendige. Og de kan sikkert også springe søvnen over. Men ofte gør de alligevel mange af de ting vi anser for at være "almindelige", fordi det når alt kommer til alt er energibesparende.

En mester økonomiserer perfekt med energierne.

Dette indebærer i realiteten, at en mester aldrig foretager sig unødige eller ekstravagante manipulationer med finere eller grovere energier. Den romantiske tanke om, at en mester så let som ingenting kan materialisere sig, ophæve tyngdekraften, udrette vidundere og gøre umulige ting mulige, hviler på det faktum at vi stadig har naive forestillinger om vore ældre brødre. Energi er stadig energi, når man er mester, og kunsten vil til enhver tid bestå i at bruge mindst mulig energi og opnå størst mulige resultater. Økonomiloven gælder for alle væsener, det være sig fysiske eller ikke-fysiske.

Mestrene er ikke alvidende.

Det er en udbredt misforståelse at "mestrene véd alt". Vi glemmer, at de selv er undervejs, og at enhver fuldkommenhed er relativ. *Set i forhold til os* kan mestrene umiddelbart virke som udtømmelige orakler. I en vis forstand er de også orakler, men ikke i ubegrænset omfang. De kan eksempelvis ikke vide, hvordan vi mennesker vil reagere på forskellige impulser. Med deres store indsigt kan de sandsynligvis have ret på forhånd i de fleste tilfælde, men også de må forholde sig

afventende overfor vigtige begivenheder i verden, hvor det må vise sig, hvordan menneskene vil reagere.

Mestrene ved heller ikke, hvordan livet i detaljer udvikler sig i fjerne galakser. Den megen snak om "kosmisk bevidsthed" har gradvist givet anledning til romantiske forestillinger om mestrene som kaptajner for eksotiske stjerneflåder og lignende foretagender, der siger mere om menneskelig ønsketænkning, end om virkelighedens verden. Mestrene har naturligvis en langt større viden om kosmos end vi, men de har "kun" fuldstændig adgang til al relevant viden i vores solsystem og på de plan de har rådighed over. Som om dette ikke i sig selv var et temmelig stort vidensfelt. Mere er efter sigende ikke nødvendigt, men det er vel i og for sig også ganske betragteligt(!) De ved ikke alt, men de ved, hvordan den aktuelle viden skal opnås, og om der er fuld *adgang til den*.

Mestre er guddommelige hermafroditter.

Dybest set er mestrene helt kønsløse og hævet over den sædvanlige polarisering, vi er så optaget af. De er i åndelig forstand hermafroditter. De lever i fuldendt balance, og har et absolut afklaret forhold til det maskuline og feminine. Alligevel er det korrekt at sige, at visse mestre er mere "maskuline" og andre "feminine". Der findes både kvindelige og mandlige mestre, og man kan skelne mellem de mere maskuline og feminine mestre, når blot man husker at det ikke udtrykker en manglende integration. Mestre er hævet over hele vores sammenfiltrede og kaotiske kønsfokusering, som på mange måder er med til at fastlåse os i et uhjælpeligt snæversyn. Vi lever i en reaktiv periode, hvor et gammelt mandsdomineret, patriarkalsk samfund er ved at afløses af nye værdier. Vi er ved at vænne os til disse nye balancer, men der er stadig megen kønsfrustration. Denne tætte astrale sky spærrer ofte for et fordomsfrit udsyn, også hvad angår mestrene. De centrale esoteriske kilder omtaler ikke mange kvindelige mestre, til trods for at de måske mest markante pionerer har været kvinder. Hvad kan da gøre sig gældende?

Lad os først og fremmest slå fast at der både findes "feminine" og "maskuline" mestre. For begge parter gælder, at de er i fuldkommen indre balance. Hvis de kvindelige mestre havde oplevet nødvendigheden af at synliggøre sig, ville det have været særdeles nemt at skabe forståelse gennem kvinder som Helena Petrovna Blavatsky, Alice Ann Bailey og kvindeforkæmperne Helena Roerich og Annie Besant. Måske skal man søge en af de centrale forklaringer i det faktum at menneske- og devariget udgør to komplementære evolutioner. Deva- eller engleriget kaldes gentagne gange i den esoteriske litteratur for et "kosmisk feminint hierarki", hvorimod menneskeriget er et "kosmisk maskulint hierarki". Betegnelserne henviser ikke til ydre, kønslige aspekter, men til den kendsgerning, at devariget har at gøre med påvirkning af stof, *formgivning*, *formbygning* og *udvikling af former*, det være sig mentale, astrale eller fysisk-æteriske. Menneskeriget er derimod fokuseret på *udvikling af bevidsthed i formen*. Menneske- og devariget supplerer dermed hinanden og udgør polerne i "den kosmiske merkurstav", som tilsammen skaber den højere åndelige syntese.

Hvis man holder fast i denne vigtige grundtanke, gives der mulighed for bedre at begribe forskellige forhold. De kvindelige adepter, der måtte virke i det store hvide broderskab, er sandsynligvis primært optaget af devaevolutionen og dens samarbejde med os, eller de er simpelthen i færd med at indgå i denne evolution.

Der findes en række udsagn i Geoffrey Hodsons okkulte dagbog, "Light of the Sanctuary", som støtter ovenstående betragtninger. Hodson modtog mange informationer fra mestrene, og i nogle tilfælde var det meddelelser fra feminine adepter. Men selvom oplysningerne var særdeles værdifulde, valgte ingen af de feminine mestre at tilkendegive sig ved et navn. Denne tilbageholdenhed gjorde sig øjensynligt gældende og åbenbart bevidst og med vilje. Og de

behandlede emner, der blev formidlet fra disse feminine adepter, er temaer, der så afgjort har relation til devariget.

Balancen mellem det indre og det ydre, ånd og stof, tid og rum, er helt uundværlig. I hele denne genoprettende proces er der ingen tvivl om, at man vil få mere forståelse for de feminine adepters arbejde, ligesom der vil finde en tilnærmelse sted mellem engle- og menneskeriget, indtil de udgør et ubrydeligt fællesskab på denne planet.

Siddharta Gautama Buddha

Tre planetariske centre

Alle levende væsener danner således en kontinuerlig livsstige, hvor det foregående led hænger sammen med og danner forudsætningen for det efterfølgende. Det overordnede princip er til enhver tid, at universet ledes indefra og udefter. Naturriggerne repræsenterer i en vis forstand klodens bevidsthedscentre. I stedet for på vanlig vis at lokalisere centre som "steder", kan vi her tænke på "niveauer". Jorden har sine "horisontale" bevidsthedscentre eller chakraer, men man kan også tale om ikke-rumlige, "vertikale" centre, der markerer bevidsthedens forskellige niveauer. Set i dette perspektiv er det ikke svært at forbinde mineral-, plante- og dyreriget med jordens rod-, sakral- og solar plexus center. Tilbage bliver tre højere centre: hals-, hjerte- og kronecentret og et forbindende, integrerende pandecenter. Vort anliggende her er især at sætte fokus på sidstnævnte centre og deres rolle i den planetariske helhed.

Klodens tre højere centre er *menneskeheden* (det planetariske halscenter), *Det store hvide broderskab* (det planetariske hjertecenter) og *Shamballa* (det planetariske kronecenter), som har "broforbindelser" mellem sig (den planetariske pandecenterfunktion). Det er synligt med al ønskelig tydelighed, at *menneskeheden*, trods sine følelsesmæssige og materialistiske problemer, er det kreative, mentale center på planeten. Mennesket er tænkeren, det spørgende, undrende og kommunikerende væsen, der skaber udfra sin idérigdom og opfindsomme natur. Menneskeriget er derfor centret for kreativitet og erfaring og udgør "livets skole". Det kaldes også esoterisk set for "Staden, der står urokkelig", centret, der er forankret i den ydre verden, og hvorigennem kreativiteten manifesterer sig i synlig form.

Det store hvide broderskab, også kaldet det åndelige hierarki eller forsamlingen af oplyste sjæle, udgør planetens hjertecenter. Det er herfra de åndelige kærlighedsimpulser udgår til klodens myriader af væsener. De mestre, som danner broderskabet, er tidligere medlemmer af vor menneskehed, som nu er gået videre og varetager større opgaver. De esoteriske kilder fortæller, at

ud af den samlede sum af mestre vælger kun et mindretal at blive her på kloden, og de udgør i deres totalitet planetens "hjerte". Der bruges også andre navne om broderskabet: Den store hvide flok, Den hvide loge, De helliges samfund, Kristi universelle kirke, De helliges forsamling, Samfundet af oplyste tænkere, Det okkulte hierarki eller simpelthen Hierarkiet. Fælles for disse betegnelser er, at de viser hen til den forsamling af "retfærdiggjorte og fuldkommengjorte sjæle", som udgør "søjlerne i Herrens Tempel", og som uophørligt tjener menneskeheden og planeten. De esoteriske kilder fastholder, at mestrenes mester er Kristus, verdenslæreren, og at denne kærlighedsavatar udgør selve hjertet i det åndelige hierarki. Kristus indtager med andre ord en helt central position i forhold til alle mestrene og menneskeheden.

Shamballa er det mindst åbenbarede bevidsthedscenter, fordi der er tale om det højeste bevidsthedscenter på kloden. Kronecentret er i ethvert system det højeste fokus, og har udelukkende at gøre med ren, åndelig energi. Også dette center har mange navne. Selve navnet Shamballa betyder "det lykkelige land" eller "lyksalighedens land", og viser således hen til den høje, ekstatiske fred, der hersker. Det er fredens center, ligesom midtpunktet i enhver cyklon er i fuldstændig ro. Johannes Åbenbaring beskriver det i visionære, symbolske billeder som Det Nye Jerusalem, der kommer ned fra oven. Det kendes også som "The Stronghold", Fæstningen eller Tårnet og det omtales som Den Hellige Ø eller Kalapa i visdomstraditionen. Senere har det fået en jordisk afspejling i den skønlitterære beretning om "Shangri Lha", det kloster, der beskrives i James Hiltons roman "Lost Horizons" (Den blå månens dal) fra 1933. Heraf kommer den senere betegnelse for et afsidesliggende, fredfyldt sted, hvor alle er lykkelige og lever i uforstyrret fra verdens larm og uro. Der er langt fra roman til virkelighed, men som med så mange andre sandheder kan man ofte følge vejen fra indre realitet til poetisk gengivelse og få øje på den røde tråd. Den esoteriske litteratur beskriver de højeste væsener, som virker i Shamballa, og som er centreret omkring klodens højeste væsen, Sanat Kumara, der også kaldes "Jordens Indre Konge" eller simpelthen det væsen, der på vores planet repræsenterer "Faderen".

Shamballa er indstrømningspunktet for kosmisk energi i vores klodes organisme. Det er centret, der som en gigantisk hvirvel indsluser stellare kræfter fra fjerne verdener og transcendent regioner. Regelmæssige kosmiske bølger af cyklisk energi fejer gennem vort solsystem fra vor egen galakses åndelige central sol. Disse umådelige lysbrømmer af ekspanderende energi nedtransformeres og dirigeres gennem mangfoldige stjernekluser, konstellationer og systemer, før de endelig absorberes og integreres i de enkelte planetlegemer. Det er gennem Jordens kronecenter at denne første nedtrapning til Jordens mange riger finder sted. Derfor er det ikke svært at begribe at dette center må spille en overordnet rolle i spirituel henseende, men samtidig er det det center vi ved mindst om, ligesom de fleste mennesker ikke har et særligt intimt forhold til deres eget kronechakra. Mestrene virker i det åndelige hierarki og med varierende kontakter til Shamballa, hvis kraft de nedtrapper til menneskeheden brug.

Discipelskab

De fleste mennesker vil med ordet "discipel" få associationer til bizarre sekter, hvor blindt adlydende tilhængere sidder ved fødderne af en halvskør fanatiker. Eller de vil tænke på en gruppe kristne, der synger det glade budskab om Jesus på gader og stræder, og forsøger at omvende folk, side om side med "chantende" gurutilhængere med kronragede hoveder, der bringer "den sande lære" til folk.

Der er langt fra disse almene associationer til teosofiens og den esoteriske litteraturs beskrivelser af discipelskabets universelle natur. Selve ordet "discipel" kommer af ordet "disciplin", der direkte betyder "at øve sig", og af ordet "discere", der betyder "at lære". En discipel står kort sagt i lære, i mesterlære. Og at det er tilfældet, har vi Kristi egne ord for, når han siger: "*En discipel står ikke over sin mester, men enhver, som er udlært, skal være som sin mester.*" (Luk. 6,40). Vi har to kendte udtryk for en mester, et vestligt og et østligt. Lad os lige gøre ophold ved dem og se på deres betydning.

Det første ord er det vestlige udtryk: ADEPT. Ordet er latin og kommer af "Adeptus", der direkte betyder "en, der har opnået". En adept er en, der er kyndig, og ordet kan i realiteten også anvendes på en dygtig kok, en håndværker, en astronom eller en hvilken som helst anden "kyndig" indenfor sit område. I esoterisk sammenhæng er en adept naturligvis en, der er kyndig i den åndelige visdom, i kunsten at leve livet. Adepten mestrer livet og formidler sin kunnen til disciplen.

Det andet ord er det østlige udtryk: GURU. Det er sanskrit og betyder "åndelig underviser", men ordet kan også i Østen anvendes om en underviser indenfor en hvilken som helst disciplin. Guruens fornemste opgave er at være åndelig jordemoder, der hjælper med at befordre den nye fødsel. En tanke, der iøvrigt nøje passer på Sokrates, der opfattede sig som jordemoder. I Østen hedder disciplen også en "Chela", hvilket betyder "en tjener". Guruen underviser chelaen, og ligesom to forældre giver krop til deres barn, således giver den åndelige underviser eleven mulighed for at blive sig selv, dvs. at blive bevidstgjort om sin højere, åndelige identitet, sit Selv. Det nære forhold mellem Guru og Chela er altså i åndelig forstand som mellem forældre og barn, hvor opgaven går ud på sikkert at føre barnet gennem livets stadier til selve voksenverdenen, så det kan stå på egne ben.

Før og nu

Alle ovenstående betragtninger er stadig gældende. Forholdet mellem adept og discipel, guru og chela, mester og lærling, er stadig af samme grundlæggende natur. Men alligevel er der sket visse ændringer eller omlægninger i det tyvende århundrede, som radikalt ændrer billedet.

Tidligere foregik discipelskab som regel i afsondrethed fra den travle verden. Eleven eller aspiranten til discipelskab trak sig bort og levede i tilbagetrækkethed i mesterens ashram eller undervisningssted. Det kunne dreje sig om kortere træningsperioder eller simpelthen et løfte for livet, der medførte at man aldrig forlod mesteren fysisk. Eller det kunne dreje sig om decideret forberedelse hos mesteren til senere i livet at udføre en betydningsfuld opgave i verden. Hele den ældgamle klostertradition med den ledende abbed eller priorinde og de mange dedikerede munke eller nonner, er et udmærket billede på discipelskabets almindelige natur indtil for nylig.

For det meste - stort set altid - var livet i tilbagetrækkethed ensbetydende med fuldstændig (og frivillig) seksuel afholdenhed eller cølibat. Transformeringsen af de seksuelle energier til kreativitet og fordybelse kunne således afhjælpes, ligesom livet uden personlige ejendele hjalp med at overføre de materielle bundne energier til det åndelige arbejde, og den fuldstændige lydighed overfor ordensreglerne hjalp de emotionelle energier op til hjerteregionen. Livet var en øvelse i askese (forsagelse og afholdenhed), en konsekvent sublimering, der - når den lykkedes - virkelig var et syvmileskridt på vejen. Desværre har mange oplevet, at klosterlivet ikke praktiserede visionerne, men derimod kunne fungere som skalkeskjul eller nødløsning i forhold til livets genvordigheder. Men i de virkelige mestres nærvær har der naturligvis altid været ordnede forhold, og ingen mester kunne under nogen omstændigheder give adgang til ashrammen, hvis ikke kandidaten var blevet

prøvet og fundet rede. Heri ligger den store forskel på mestrenes undervisningssteder og de kollektive institutioner, hvor ideerne blev søgt praktiseret på et lavere niveau. Når eller hvis en mester eller en højtindviet var til stede i et klosterfællesskab, var omstændighederne naturligvis ideelle.

Opnåelsen af renhed udgjorde en stor del af det sakramentale fællesskab. Forskellige renselsesprocesser indgik i disciplintræningen, og vi kender det fra den traditionelle religiøsitet med rituelle afvaskninger før hellige handlinger, kristendommens bodsøvelser, hinduernes tapas, munkenes og nonnernes sang, der harmoniserede følelserne og afstemte personligheden med de højere former for væren. Ideen om renselse, purificatio, var et centralt element i den gængse disciplinpraksis, ligesom målet var - gennem den opnåede renhed - at kunne sidde ved mesterens fødder, dvæle ved den hellige inkarnation, fordybe sig i den hellige ikon eller på anden vis give sig hen til det, der udtrykte Det Højeste. Disciplens intime forhold til mesteren var helt afgørende. Den bhakti-hengivne sanyasin levede gennem den ekstatiske fordybelse i Herren Krishna, den kristne mystiker indlevede sig i Jesu guddommelige natur, den buddhistiske munk ofrede ved Herren Gautamas fødder. Og således var også til dels forholdet mellem den hengivne discipel og mesteren, der var fysisk tilstede. Tilnærmelsen til den åndelige virkelighed var båret af inderlighed, personlig følelse og en stræben efter uophørlig opløftelse.

Denne betoning af hengivelse gennem opnået renhed, er på ingen måde forkeret i dag. Man kan ikke indvende noget imod oprigtig hengivelse og trofasthed overfor mesteren. Den sande mester vil til enhver tid fremkalde de inderligste følelser hos disciplene. Det gælder her som sandhed både i går, i dag og i morgen. Den, der er i nærheden af mesteren, kan ikke undgå at føle sig "løftet helt ud af sig selv", fordi mesterens blotte nærvær er så lysfyldt, så kærligt og betingelsesløst i sin kraft, at man overvældes. Men den tidligere "lydighed", som hengivelsen affødte, er ikke længere gavnlig. Tidligere kastede disciplene hele autoriteten over på mesteren, og det i en sådan grad at det faktisk hæmmede dem i at "finde deres eget center". Mange disciple lagde på den måde en del af deres egen karma over på mesteren, fordi de i langt højere grad handlede efter, hvad de opfattede som "ordrer" eller "guddommelige dekretter". Der var en stærk og vedvarende fokusering på "min frelse" (kristendommen), "mit nirvana" (buddhismen), "min moksha"(hinduismen).

Mesteren måtte acceptere de eksisterende vilkår og forsøge på lempelig vis at føre disciplen hen til det selvstændige ansvar. Men det var givetvis ikke en nem sag og det indebar at mesteren frivilligt påtog sig en del af disciplenes karma. Til gengæld har vi de smukkeste eksempler, når disciplene var intimt knyttede til mesteren, og lærte gennem ham gennem den rette indre holdning. Buddha havde Ananda og Kristus havde Johannes. Relationer som disse er til stadig inspiration for os alle.

Globaliseringens konsekvenser

Men situationen som helhed er meget anderledes i dag. Den tidligere træning lagde i høj grad vægten på opnåelse af emotionel kontrol. På nuværende tidspunkt er udviklingen af det mentale i hastig vækst, hvilket naturligvis påvirker relationen mellem mestre og disciple. Betoningen er nu snarere på opnåelsen af mental kontrol. Vi kan derfor tegne et noget anderledes billede af vore dages discipelskab. Verden er blevet rund og mennesker kan komme om på den anden side af jorden på mindre end én dag. Vandbærerens tidsalder er en global tidsalder, og alle verdensdele må væves sammen til en skønhedens mangefarvede gobelin. Det tidligere "lokale" miljø er blevet til en kvalitet i det "globale" miljø. Det er derfor vigtigt at disciplene nu kan arbejde og virke midt i den omskiftelige verdens larmende travlhed. Det er ikke længere hensigtsmæssigt (for de fleste) at trække sig tilbage fra verdens tummel og støj. Det er nødvendigt at virke i den ydre verden og dér praktisere de spirituelle ledemotiver under mesterens indre bevågning og vejledning.

Mesteren behøver på ingen måde at være fysisk tilstede. Discipelskab kan sagtens praktiseres, selvom eleven og mesteren fysisk lever langt fra hinanden. Desuden foreligger der i dag et væld af esoterisk eller åndelig litteratur, som er tilgængelig for enhver interesseret. Faktisk har vi her en vej direkte til mesteren: At læse visdomslitteraturen og praktisere den. Den, som bruger den esoteriske litteratur på rette vis, kommer herigennem til mesteren. Ja, Tibetaneren har med stor visdom sagt, at der i dag foreligger alle de nødvendige informationer, som kan gøre disciplen til mester, hvis blot undervisningen følges! Dette udsagn er mere end én overvejelse værd.

Disciplen i dag må leve som det ligearmede kors: Jo større vertikal kontakt, desto bredere horisontal aktivitetsflade eller rækkevidde. Jo dybere indre kontakt, desto bedre manifestation eller aktivitet i den ydre verden. Dette er sjælens åndedræt, som disciplen må bestræbe sig på at leve i. Det indebærer også, at familielivet udmærket kan forenes med vores dages discipelskab, ja at det endog er en glimrende træningsskole. Parforholdet og forældregeneringen kan ses som en integreret del af discipeltræningen. Det indbefatter også seksuallivet, som ikke skal undværes, men derimod højnes som et kærlighedens udtryk mellem to mennesker, der oprigtigt elsker hinanden. Det er muligt at være "afholdende" - i ordets dybeste forstand - samtidig med at man er seksuelt aktiv. "Afholdenheden" består i at afholde sig fra alt urent, ikke nødvendigvis i at ophøre med alt. Der er et vist ordsprog, der siger at "for den rene er alt rent". Uden at overfortolke kan vi sige, at dette kan anvendes som rettesnor for disciplen. Det eneste, der i virkeligheden behøves, er en konstant indre værdimåler, der blinker rødt, når noget er drænende, formørkende og tyngende, og grønt når det er livsbefordrende, lysfremkaldende og højnende. Det er op til disciplen selv at være ærlig og derpå kun at følge det grønne lys. Så enkelt - og vanskeligt - er det.

Praktisk tjeneste

De primære kvalifikationer til discipelskab i dag er ikke, at man søger opnåelse af renhed, uselvskhed og offervilje. Disse må snarere ses som forudsætninger, og som værende til stede til en vis grad, inden discipelskabet påbegyndes og vejen betrædes. Spiritualitetens primære udtryk er tjeneste og den, der endnu ikke finder tjeneste relevant, er ikke moden til det forpligtende discipelskab. Mennesker, der stræber efter renhed og uselvskhed, men som endnu ikke finder, at aktiv tjeneste er et behov hos dem, kan højest betragtes som aspiranter, der engang i tidens fylde vil blive disciple.

Arbejdet i dag gælder ikke den enkelte elevs ve og vel. Den nye tids grundtone er gruppeorienteret. Disciple må, ud fra deres indre centrering, gå sammen i grupper og yde tjeneste på såvel indre som ydre plan. Dette er den nye kaldetone, der lyder kraftigere end nogensinde før. Det er ikke den kollektive massebevidsthed, som er målet, men derimod den helt specielle fællesbevidsthed, som udspringer af modne, selvstændige individers frivillige indsats i arbejdet for at virkeliggøre Guds Plan på Jorden. Her gælder ingen blind lydighed, ingen ydre autoritet, ingen projicerede fascinationer. De enkelte disciples indre lydhørhed overfor sjælen - dette må være den bærende kraft, som bringer dem sammen om den fælles vision og ønsket om at realisere den.

Indadtil foregår undervisningen mellem mestrene og disciplene primært på gruppebasis. Det vil sige at det er fællesprojekter, der udgør det centrale arbejde. Den enkelte discipels kampe og problemer kan stadig - i begrænset omfang - involvere mesteren, men fokus ligger på visionen af den guddommelige plan. Disciplene tjener i realiteten ikke mesteren, men Planen, som de - sammen med mesteren - forsøger at manifestere.

Og hermed når vi frem til det bærende motiv og den centrale arbejdsmetode i dag. For principperne er de samme. Der kræves parathed og modenhed, og en villighed til at lære. Blot er vægten lagt på mental polarisering, snarere end emotionel. Forskellen består i at bevidstheden i dag er nået længere, at den har foldet flere facetter ud, som kan bruges på vejen. Det er ikke mestrenes fejl, at disciplene tidligere har haft en tendens til - langt hen ad vejen - blindt at adlyde dem. Mestrene udsteder ingen ordrer eller befalinger. De vejleder, instruerer, foreslår og inspirerer eleverne til at følge *den fælles vision*. Hertil behøves i dag modne, selvstændige lærlinge, der ikke kræver kosmiske barnepiger, men som er villige til at bære deres del i den forenede bestræbelse. Mestrene ønsker intelligent, frivillig assistance fra dem, der responderer på kaldetonen: "Glem dig selv, verden behøver dig!" Herved er det hensigten at forvandle verdens mange velmenende idealister til praktisk handlende disciple, der yder en indsats på menneskehedens vegne og til gavn for alle levende væsener. Tjeneste er ikke noget man begynder med, når man engang er blevet uselvsk. Tjeneste er noget man bliver uselvsk af, ved at begynde med!

Dette alene tæller: Arbejdet og motivet. Når begge disse "svinger" på en høj frekvens, er der tale om en potentiel discipel, en udogmatisk humanist, der på sin særlige måde stiller sig til rådighed. Vi skal ikke længere søge disciplene og deres mestre i afsidesliggende skove, fjerne dale eller snebeklædte bjerge. Det er her i den krævende, fortravlede verden vi møder dem og slutter os til dem. Når vi først begynder at opleve os som iblandt dem, da vil det måske gå op for os, at i vores eget indre, i vores egen lysfyldte midte, finder vi de mægtige skoves dybe fred, de blomstrende dalstrøgs milde glæde og de ophøjede bjergtinders majestætiske ro.

*"Frivillig, intelligent assistance,
det er, hvad vi beder alle vore disciple om i dag..."*

Tibetaneren
("Discipleship in the New Age", vol.I.p.45)